

Nagrade 41. tedna slovenske drame 2011

S sklepno prireditvijo se je zaključil letošnji teden slovenske drame. letošnje nagrade os dobili:

Grün-Filipičevo priznanje, ki ga je žirija (Sebastijan Horvat, mag. Primož Jesenko, mag. Tea Rogelj, Vesna Slapar in Rok Vevar) podelila **Edi Čufer**.

UTEMELJITEV

Žirija se je odločila, da Grün-Filipičevo priznanje letos podeli dramaturginji in teoretičarki Edi Čufer za njen prispevek h knjigi Kronotopografije plesa: Dve razpravi. Njeno teoretsko-zgodovinsko delo z naslovom »Zapisovanje gibanja – Dramaturška meditacija o kulturni zgodovini plesnih notacij« je zgodovina in teoretizacija razmerja med plesom in pisavo, med telesno prakso in težnjo, da bi tej praksi priskrbeli medij, ki bi ji zagotovil spomin in odpravil njeno minljivost. Eda Čufer sledi praksam plesnih notacij od 17. stoletja do danes, čeprav delo seveda nima težnje po katalogizaciji teh praks. Dovolimo si ga interpretirati takole: ker je bila težnja po zapisovanju gibanja v štiristoletni novoveški plesni zgodovini večinoma neuspešna in se je možnost fiksacije plesa v nekem mediju pokazala šele z moderno in postmoderno dobo ter njunimi tehnologijami, to ne vpliva samo na paradigmatske prelome v plesni zgodovini, ampak se z možnostmi zapisa radikalneje rekodira, rekonstruira, reflektira in na novo utelesi ali raztelesi telo in njegove prakse.

Žirija pa Grün-Filipičevega priznanja ne podeljuje samo temu izvrstnemu kulturnozgodovinskemu delu, ampak želi afirmirati tudi izjemni dramaturški in teoretski prispevek Ede Čufer sodobnim scenskim umetnostim zadnjih treh desetletij v Sloveniji. Eda Čufer je kot soustanoviteljica Gledališča sester Scipion Nasice avtorsko sodelovala pri predstavi Krst pod Triglavom iz leta 1986, pri kateri je dramaturški režim reprezentacijske postopke prekrstil v dramo zgodovinskih estetskih in političnih diskurzov. S svojim dramaturškim delom je v devetdesetih letih redefinirala in razširila pristojnosti in avtorske investicije, ki se v institucionalnih dramaturških praksah ponavadi pripisujejo dramaturgu, kar je bilo razvidno predvsem iz njenega dela z Markom Peljhanom in Iztokom Kovačem, hkrati pa je njeno prizadevanje po deteritorializaciji scenskih umetnosti jasneje razvidno, če tem imenom dodamo še njeno sodelovanje s kolektivom Irwin. Dramaturško polje Ede Čufer ni zgolj lokalni red smisla, ki se običajno vpisuje v posamezno predstavo, ampak je mišljeno izrazito kontekstualno, v zgodovinskem in teoretskem smislu, tvorjeno iz vsega, kar se mora vpisovati v posamezno delo in kontekst, da bi umetniška misel zmogla prebiti različne diskurze moči.